

OPINIÓ CRÍTICA

#Covid 19, essencialitat i el treball de temporada

Una mujer recoge fresas en un invernadero en la provincia de Huelva. En vídeo, declaraciones del presidente del Gobierno, Pedro Sánchez, este viernes.

En aquestes dues setmanes que duem de confinament, s'ha evidenciat la gran crisi de cures o, millor dit, la necessitat que hi ha de posar en el centre la cultural i l'economia de les cures com les activitats més importants que garanteixen la sostenibilitat de la humanitat. En aquestes setmanes, ens hem adonat que les persones que treballen en l'àmbit sanitari; en les xarxes de transport locals i globals; en la indústria de l'alimentació i atenció al públic; la gestió de residus i habitabilitat urbana; les que es dediquen a la neteja i desinfecció dels espais privats i comunitaris; les persones que acompanyen a les persones que per motius de salut o que per altri motiu tenen dificultats per organitzar de manera confortable la vida en confinament; les múltiples xarxes comunitàries sorgides de manera espontània, que vetllen i donen suport a qui viu en situació de vulnerabilitat -no confondre amb vulnerable-, entre altres, són bàsics per la vida humana.

Tot just quan aquesta realitat se'ns ha revelat, hi hem de sumar el fet que, avui mateix, el Consell de Ministres aprovarà la suspensió de tot treball remunerat que no sigui considerat essencial. **I aquesta vegada, ens torna a tocar a pensar i valorar aquesta essencialitat des d'una perspectiva interseccional que tregui a la llum la feminització, la racialització i els sistemes d'exclusió social sobre les que ha estat pensada la nostra economia i la nostra cultura de la sostenibilitat.**

Justament ahir, el diari El País, va decidir encapçalar la notícia de l'anunci de l'aturament de l'activitat laboral no essencial que mostra una dona treballant en els camps de maduixes de Huelva. Una dona, és fàcil reconèixer-la, racialitzada i que ha migrat. D'aquesta manera, en un intent d'identificar quines són aquestes feines essencials, la notícia es recolza en la imatge d'una temporera. Ara bé, sabem què hi ha darrere la realitat d'aquestes dones i les seves condicions laborals? Sabem què amaga aquesta imatge que tant hem naturalitzat i que tant associem amb la precarietat laboral? En quines condicions viuen les persones, la majoria persones que han migrat, i que accedeixen a aquesta borsa de treball? **Sabem, en concret, quines són les afegides discriminacions i violències a què són sotmeses les dones que viuen en aquest marc laboral?**

No són poques les informacions que aquests dies han denunciat les condicions que viuen les persones confinades en campaments de treball de temporada. Si normalment ja viuen en camps improvisats, en situacions d'insalubritat, en condicions poc higièniques e insegures, cal sumar-hi que la situació s'ha agreujat ja que, en la darrera setmana, les fronteres europees estan més blindades que mai.

Així, a més de la desoladora situació que viuen persones temporeres que no poden iniciar el viatge de retorn a casa, també ens hem de preguntar: qui s'ocuparà d'aquesta essencialitat? Com es redefineix aquesta essencialitat? Ens donem compte sota quines condicions laborals protegim aquesta essencialitat?

La resposta i les mesures que es duren a terme per vetllar pel manteniment d'una de les fonts de riquesa i vida més importants de les nostres

societats, que no és altra que l'agricultura, no escaparà de les dinàmiques colonials, racialitzadores i classistes que tant caracteritzen la història del progressisme europeu. Aquests dies, Alemanya està estudiant un sistema de contractació per què les persones refugiades amb qui conviuen pugui suplir la feina dels temporers i temporeres que aquest any no podran arribar de Bulgària, Romania i Polònia. Països i persones estigmatitzades culturalment i mantenen una relació paternalista i de deute amb els països enriquits. Així doncs, el país, per poder donar resposta a la crisi que ve, promou un sistema de contractació basat en l'abús i la coacció doncs. Emmascarat sota la premissa de que és un bon moment per normalitzar la incorporació laboral de les persones que demanen asil, es resoldrà el garantir la inserció laboral de persones que ja tenen aquest dret emparat en la Declaració Universal dels Drets Humans. Així doncs, a canvi d'una contractació que tothom reconeix com a dura, temporal i precària, la recompensa serà el poder dir: «ja en formo part».

En aquesta situació que vivim, com estem redefinint l'essencial? Quines mesures apliquem per què aquesta essencialitat sigui digne? Serà temps de repensar com les societats ens re-estructurem a favor d'una vida més sostenible, que posi la vida i les cures al centre, i que tingui la capacitat de pensar en comunitari? O, per al contrari, tota resolució i recuperació estarà al servei, altra vegada, d'unes estructures unidireccionals, verticals, extremadament competitives, classistes i neocolonials?

Pensem-hi.